

Warszawa, dnia 19.11. 2013 r.

Sekretariat Wicemarszałka Senatu RP
Marii Pańczyk-Pozdziej
Wpłynęło dn. 20.11.2013
Nr HPP 6196 NK 32292
Podpis *MB*

PG IV PS 070/12/13

M. Giderek
SECRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 21.11.13 zał.
nr. 9516 podpis *Pluszka*

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Senat RP

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez Senatorów: Pana Wojciecha Skurkiewicza oraz Pana Grzegorza Wojciechowskiego, podczas 41. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 17 października 2013 roku, przekazane Prokuratorowi Generalnemu w dniu 25 października 2013 roku, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko:

Treść oświadczenia złożonego przez Panów Senatorów i sformułowanego w nim pytania, mimo iż tego wyraźnie nie wskazano, nawiązuje do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 roku, sygn. III CZP 46/13, podjętej w trybie art. 390 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, zawierającej rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Rejonowy w Lęborku VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w Bytowie. W uchwale tej Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że decyzja Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe, wydana na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427) – jeżeli jest zgodna z prawem – wywołuje skutek od chwili doręczenia jej sędziemu.

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że przewidziane w art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy uprawnienie do przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości, w związku

z czym nie może być przekazane innej osobie, w tym sekretarzowi lub podsekretarzowi stanu. Sprzeciwia się temu między innymi zasada równorzędności między przedstawicielami władzy wykonawczej i sądowniczej.

Uchwała Sądu Najwyższego została podjęta w związku z wystąpieniem poważnych wątpliwości prawnych, mieszczących się w stanie faktycznym rozstrzyganej przez Sąd Rejonowy w Lęborku konkretnej sprawy cywilnej. W związku z powyższym oraz zgodnie z treścią przepisu art. 390 § 2 k.p.c. wiąże ona sąd tylko w danej sprawie. Pogląd ten jest powszechnie aprobowany w orzecznictwie i doktrynie. Podkreśla się, że uchwała rozstrzygająca zagadnienie prawne wiąże sądy w danej sprawie – nie tylko sąd drugiej instancji, ale i sąd pierwszej instancji w razie przekazania mu sprawy do ponownego rozpoznania, sąd drugiej instancji rozpoznający ponownie sprawę i Sąd Najwyższy rozstrzygający skargę kasacyjną. Ze związania treścią uchwały wynika nie tylko niemożność dokonania odmiennej oceny prawnej, ale i niedopuszczalność ponownego zwrócenia się przez sąd drugiej instancji o rozstrzygnięcie tego samego zagadnienia prawnego. Związanie uchwałą zachodzi tylko w danej sprawie, w innych sprawach treść i uzasadnienie uchwały mogą jedynie stanowić pomoc przy dokonywaniu wykładni prawa (postanowienie S.N. z dnia 19 października 1995 roku, sygn. I PZP 29/95; Mariusz P. Wójcik - Komentarz do art. 390 Kodeksu postępowania cywilnego; System Informacji Prawnej Lex).

Powyższe oznacza, że w innych sprawach, w których występuje podobne zagadnienie prawne, kierowanie się poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w treści uchwały sygn. III CZP 46/13 pozostawione zostało dyskrecjonalnej władzy sędziego i ewentualnemu zaakceptowaniu lub odrzuceniu wyrażonych w tym judykacie poglądów.

Należy zauważyć i podkreślić, że dotychczasowy dorobek orzeczniczy Sądu Najwyższego pozostaje w opozycji do kategorycznych stwierdzeń zawartych w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 roku. W tej materii należy odwołać się do uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2007 roku, sygn. BSA I-4110-5/07, czy też postanowienia z dnia 25 stycznia 2012 roku, sygn. SNO 47/11, przedstawiających odmienny pogląd od zaprezentowanego

w przedmiotowej uchwale, jak również wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 roku w sprawie o sygn. III KK 280/13 wydanego na skutek kasacji Prokuratora Generalnego.

Powyższe wskazuje, że pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale sygn. III CZP 46/13 jest tylko wskazówką interpretacyjną, jak się okazuje niejednolitą, dotyczącą piastuna monokratycznego organu państwa oraz podmiotu działającego z jego upoważnienia i co stanowczo należy podkreślić, wiąże sąd orzekający w danej sprawie.

W świetle powyższego nie znajduję uzasadnienia prawnego do podejmowania z urzędu przez Prokuratora Generalnego oraz podległych mi prokuratorów czynności polegających na inicjowaniu postępowań w kierunku wzruszenia orzeczeń sądowych wydanych przez sędziów przeniesionych na inne miejsce służbowe decyzją podjętą przez osobę, działającą z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości.

Jednocześnie uprzejmie informuję Panią Marszałek, że na dzień 28 stycznia 2014 roku został wyznaczony termin posiedzenia pełnego składu Sądu Najwyższego dla rozpoznania wniosku Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie rozbieżności w wykładni prawa, występującego w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w zakresie dotyczącym następującego zagadnienia prawnego: „czy w podjęciu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe, wydanej na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.) Minister Sprawiedliwości może być zastąpiony przez sekretarza lub podsekretarza stanu?”

Z miłą
A. Seremet

Andrzej Seremet